

Huyền thảo giữa mùa hạ

(Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

Hoá ra, dù cô có làm phù thuỷ đối với bất cứ ai đi nữa, chỉ có đối với anh là không thể. Cô không nở, chỉ vì... đó là anh.

Cô đứng trước nồi canh đang nấu dở, vừa nêm nếm vừa hoài niệm.

Gần đây cô thường hoài niệm. Không biết có phải sắp đến sinh nhật 24 không mà cô bắt đầu lo lắng trước tuổi già và thầm nhớ những tháng ngày trẻ trung. Người ta vẫn nói người già hay hoài niệm, cô mới 23 tuổi, sao có thể gọi là già cơ chứ! Nhưng sao cô cảm thấy bản thân già dặn như đã đi qua gần nửa cuộc đời. Đời người phải có tình yêu thì mới trọn vẹn, cô vẫn luôn tin vào điều đó. Vẫn luôn cố gắng, đã từng đấu tranh, lặng lẽ bầu bạn, âm thầm dõi theo, đó hình như là những cung bậc của yêu thầm, mà đó hình như cũng là những cung bậc trong tình yêu của cô...

Mỹ Huyền học Đông y, từ nhỏ cô đã tiếp xúc với đủ loại dược liệu, cây cỏ, tiêu bản... Tên cô cũng xuất phát từ một loại thảo mộc gọi là Huyền thảo. Tuổi thơ của cô gắn với những tháng ngày chạy nhảy sục sạo hoa cỏ khắp vườn, mày mò thử nấu cây này với quả kia, cho ra đời một nồi không biết là chừng hay hằm. Cô thích đồ ngọt, rất sợ những thứ đắng. Lớn lên một chút, cô bắt đầu thích đi nơi này nơi khác, sưu tầm những thứ cây cỏ, hoa trái lạ mắt. Cô thường cùng bạn tham gia những chuyến du lịch dài ngày qua rất nhiều vùng miền, vừa giúp đỡ người khó khăn vừa có dịp tìm hiểu về cây cỏ.

Cô gặp anh vào một ngày trong kỳ trao đổi sinh viên ở thành phố A. Cô vừa đến thành phố A không lâu, căn phòng kế bên phòng trọ của cô đổi chủ. Ở xa trông cây láng giềng, cô mang nồi canh gà hầm đậu qua đó định chào hỏi, nhưng đón tiếp cô là khuôn mặt vô cảm, đôi mắt lạnh nhạt và một câu “Không cần.” trước khi đóng sập cửa không để cô nói thêm lời nào. “Đồ đáng ghét!” cô mắng thầm trong lòng, quyết tâm sẽ không thèm nhìn mặt tên hàng xóm đáng ghét ấy thêm lần nào nữa.

Cô có làm được những gì cô quyết tâm không?

Không, vì nếu cô làm được thì đã không có câu chuyện đang kể rồi.

Cô về nhà sau một ngày mệt lử ở phòng khám, đang loay hoay mở cửa nhà thì nghe thấy tiếng bước chân nặng nề ở đằng sau. Là tên đáng ghét kia, loạng choạng dựa vào cửa nhà anh, bàn tay vung vẩy xâu chìa khoá thế nào mà nó rơi xuống đất kêu một tiếng động không hề nhỏ trong đêm tối. Anh cúi xuống nhặt chìa khoá, nhưng lại thuận đà ngã dài trước khi cô kịp đỡ lấy. Tay cô chỉ có thể đệm dưới đầu anh cứu nó khỏi một cú va chạm không mấy nhẹ nhàng với mặt đất.

Cô nửa dìu nửa kéo được anh vào nhà, đặt anh ngồi tạm ở sofa rồi loay hoay chườm khăn ấm. Không biết do hơi rượu hay hơi nóng mà khuôn mặt anh ửng lên, đường nét mất đi vài phần lạnh lùng. Anh nhú mày, như là rất khó chịu. Cô thở dài, giúp người giúp cho trót, nấu cháo trắng và trà giải rượu cho anh nữa vậy.

Cô nổi nóng phát hiện trong nhà anh chẳng có lấy một thứ gì có thể nấu, tủ lạnh trống trơn, nồi niêu chén đĩa chỉ lác đác vài chiếc, bếp gas không bật được, thật không hiểu nổi anh sống kiểu gì đây nữa. Lại nhìn anh tựa đầu vào sofa, khuôn mặt thoáng hằn vẻ mệt mỏi và dường như còn có... cô nghĩ điều đó gọi là đau khổ.

Cô đành về nhà mình, nấu cháo và trà giải rượu mang sang. Cô cũng không quên lấy theo một tập giấy note, ghi lại vài lời dặn cho anh.

Gia Dương tỉnh lại trong căn phòng quen thuộc và khiến anh chán ghét. Anh thuê căn phòng này đã mấy tháng nhưng số lần anh ở đây chưa đếm hết đầu ngón tay. Anh ghét không khí lạnh lẽo, ghét thành phố xa lạ, ghét cả những nơi không có cô ấy...

Anh cảm nhận cơn nhức đầu quen thuộc sau mỗi khi uống rượu, trận cồn cào quen thuộc sau mỗi khi uống rượu mà chưa ăn gì, sự mệt mỏi sau mỗi khi uống rượu mà chưa ăn gì rồi lại phải lê bước về căn phòng đáng ghét này. Thứ không quen thuộc duy nhất là chiếc khăn trên trán. Anh vô thức đưa tay lên bóp trán mới phát hiện ra sự tồn tại của nó. Chiếc khăn đã không còn ấm, chẳng lẽ tối qua có người đưa giúp anh về nhà...

Đứng dậy nhìn quanh phòng, anh càng phát hiện ra nhiều thứ không quen

thuộc hơn. Ly nước trên bàn kèm theo một tờ giấy note màu vàng “Đây là trà giải rượu, nhớ uống.” Anh nhúu mày, bỏ qua cả trà giải rượu lẫn mảnh giấy note, vào phòng tắm rửa mặt cho đỡ nhức đầu. Trên chiếc gương phòng tắm lại có một tờ giấy note màu xanh “Trà giải rượu sẽ giúp anh không nhức đầu nữa.” Anh ngạc nhiên, sao lại có người rồi việc thế này, rồi tay anh gỡ mảnh giấy ra thả vào thùng rác. Sau khi rửa mặt, anh vừa đi vào phòng ngủ để thay quần áo vừa nghĩ “chắc người kia không vào phòng ngủ của anh dán giấy note đâu chứ.” Đúng là vậy, người kia không dán trong phòng, nhưng dán ngay cửa phòng, màu cam rất chói mắt “Anh nên ăn cháo, nếu không rất dễ đau dạ dày.” Anh vò mảnh giấy note và đóng cửa phòng mạnh hơn bình thường. Chắc lát nữa sẽ ra ngoài mua gì đó bỏ bụng, anh không muốn ăn mấy loại cháo ngấy ngoài quán. Ra khỏi phòng ngủ, anh bước nhanh đến cửa nhà, dù không cố ý nhưng vẫn nhìn khắp nhà một lượt, anh có cảm giác người kia vẫn còn chiêu nào đó. Quả nhiên, nhìn đến phòng bếp, một tờ giấy note màu hồng dán trên tủ lạnh “Đừng ăn lung tung bên ngoài, trên bếp có cháo trắng.” Ngoài dự đoán mà cũng trong dự đoán, cái người này thật là phiền phức! Dù anh lờ phắt đi mảnh giấy note nhưng lại bị nỗi cháo thu hút. Mấy tháng nay ngày nào anh cũng ăn bên ngoài, ăn nhiều đến nỗi anh tưởng mình đã quên mùi vị cháo trắng thanh đạm. Anh ăn liền mấy bát, dù cháo nguội ngắt nhưng anh vẫn cảm thấy lan toả từng hơi ấm. Ăn rồi lại thấy khát nước, đôi mắt anh đảo qua một vòng, cuối cùng dừng lại ở ly trà giải rượu đặt trên bàn...

Mỹ Huyền từng nghĩ, nếu không có lần giúp đỡ anh hôm đó, liệu sẽ có câu chuyện anh và cô không... Gặp anh, quen biết anh, làm bạn với anh, đó là ngã rẽ mà cô đã chọn con đường khó đi nhất. Khi đợt trao đổi sinh viên kết thúc, cô xin ở lại thành phố A. Cô ít tham gia những chuyến du lịch dài ngày. Cô tập quen với những buổi tiệc trong giới doanh nhân. Cô học cách nấu những món ăn vừa ngon lành vừa nên thuốc. Cô còn nhớ, lúc đầu lóng ngóng thế nào mà cô làm nồi canh trào ra bếp, lửa bùng lên nhanh chóng. Cô sợ hãi hét thất thanh, anh từ nhà bên chạy sang, vừa che cho cô ở phía sau vừa dập lửa. Cô còn nhớ, có lần đi tiệc cô bỗng bị đau bụng rất dữ, anh lập tức rời tiệc chở cô đi bệnh viện. Tấm lưng anh cồng cô chạy băng băng đến phòng cấp cứu khi đó vẫn in sâu vào trái tim cô, vững chãi và bình yên tựa từng trúc, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đã thấy an lòng.

Cô vẫn thường tự động viên mình, tình yêu có lẽ cũng giống như uống toan táo nhân chữa mất ngủ vậy. Toan táo nhân vừa ngọt lại vừa chua, phải kiên

trì, không thể bỏ dở giữa chừng.

Yêu thầm, hai từ này hàm chứa bao nhiêu ý nghĩa, bao nhiêu cảm xúc, có lẽ chỉ có những người yêu thầm mới biết. Có đôi khi, mới phút trước còn lặng lẽ nhấm nháp chút ngọt ngào như ngậm một que cam thảo hay xâu mút quả, phút sau đã bị nhấn chìm trong chua xót như uống phải trà khổ đĩnh. Anh có người con gái trong lòng, không biết vì sao lại chia tay và vì sao anh đến nơi này. Những ngày tháng đầu, anh buông thả trong rượu say. Những ngày tháng sau, anh vui đầu trong công việc. Vị trí của cô ấy trong trái tim anh mãi là một cấm địa. Hay nói đúng hơn, dù cô có làm gì thì cũng không thể chạm đến tận cùng trái tim anh.

Anh có nhiều cô gái để ý, nhưng chỉ có cô ở bên anh. Nhiều cô gái có thể chính thức bày tỏ với anh, nhưng chỉ có cô là không thể. Cảm giác ghen tị tựa như mùi vị của một chén hoàng liên, đắng chát xốn xang đến tận tâm can. Anh không thích mấy cô gái kia, cô đuổi giúp anh. Anh chỉ lo làm việc, cô chăm sóc anh. Anh cần cô bầu bạn, cô biết. Anh xem cô như một tri kỷ, cô cũng biết. Cô là bất cứ người nào thân thuộc chỉ trừ là người yêu. Nếu đây là một tiểu thuyết, có lẽ đã định vai của cô là nữ phụ. Đối với những cô gái kia, cô chính là nữ phụ phản diện, là cô phù thủy với nôi độc được dọa chết người. Đối với nam nữ chính, cô là nữ phụ cao thượng, bầu bạn bên nam chính khi họ xa cách và lặng lẽ rút lui chúc phúc khi họ trở về với nhau. “Những nhân vật phụ trong câu chuyện cho dù có tận dụng mọi ngón nghề của mình thì đến kết thúc, nam chính vẫn quay trở về bên nữ chính mà thôi”, cô nhớ mình đã lặng người khi đọc câu này. Anh ngồi cạnh khẽ đưa tay lên mặt cô khiến cô giật mình, mới phát hiện nước mắt đã tràn mi từ lúc nào.

“Mỹ Huyền, sao vậy?”

“Không sao, chắc là cho nhiều kẹo bạc hà vào miệng quá, hơi cay xông lên mắt thôi.”

Bạc hà cay thật, dù chỉ một viên, cũng khiến người ta phải rơi lệ.

Hôm nay anh gặp cô gái trong lòng. Đúng vậy, cô ấy đã trở lại. Lúc anh kể chuyện này với cô, cô ngây người không biết phải nói gì. Chúc mừng anh sao? Cô không làm được. Ngăn cản anh sao? Cô không đủ can đảm. Cô cứ lặng nghe anh nói, muốn mỉm cười với anh một cái nhưng khoé miệng vừa

nhếch lên thôi đã thấy cõi lòng đau nhói. Cô lao đi trước khi nước mắt kịp rơi. Cô chạy về căn phòng của mình, lục lọi như muốn tìm kiếm gì đó... Sách viết, tam thất cầm máu, giảm đau, cả ngoại thương lẫn nội thương đều có thể chữa... nhưng trái tim cô đau lắm, phải dùng gì để chữa bây giờ...

Cô nên làm gì đây? Cô có thể làm gì đây? Làm một thiên thần cao thượng, hay là một phù thủy nham hiểm đây? Nếu là thiên thần, có lẽ từ lâu cô đã không còn đôi cánh trắng toát của mình. Nếu là phù thủy, cô lại không đủ độc ác, dù phải nấu một món tình dược cũng quyết giành lấy anh. Hoá ra, dù cô có làm phù thủy đối với bất cứ ai đi nữa, chỉ có đối với anh là không thể. Cô không nở, chỉ vì... đó là anh. Trong lòng đắng quá, nhưng cô nghĩ thứ mình cần bây giờ không phải là cam thảo ngọt thanh nhiệt nữa, mà là hoắc hương sâu cay ác hàn song thuốc đắng dã tật.

Bên vệ đường, anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Thành phố vào tháng 5, ánh mặt trời nóng rực nhưng không quá chói chang, làm những gì đau xót trong lòng cũng bốc hơi đi hết. Giữa mùa hè, có thể gọi là “bán hạ”, đó còn là tên một vị thuốc trong Đông y. Bên cô lâu ngày, tự nhiên anh có chút hiểu biết về thảo dược. Bầu trời tháng 5, tựa như hương vị của bán hạ, cay tê mà ấm áp; tựa như cây cỏ đang chuyển mùa, lạnh thăm mà dứt khoát.

Hôm nay anh gặp người con gái anh từng yêu. Năm đó, cô ấy bỏ đi du học không một lời từ biệt, anh đã cuống cuồng tìm kiếm cô khắp nơi, gần như không thể chấp nhận được sự thật. Gia đình rất lo lắng nên sắp xếp cho anh đi thành phố A, rời xa cảnh cũ người cũ. Anh mang theo nỗi đau dằng dặc đến nơi đất khách quê người. Thật nực cười thay, chữ “Dương” trong tên anh nghĩa là mặt trời nhưng cả người anh không có lấy một hơi ấm. Có lẽ anh sẽ mãi như vậy, có lẽ anh sẽ dần học cách quên đi, nếu anh không gặp cô...

Mỹ Huyền, tên cô gợi nhớ đến một loại cỏ gọi Huyền thảo, hay còn gọi là cỏ Vong ưu. Quên đi ưu phiền, thật sự cô đã giúp anh xoá đi nỗi đau đè nặng trên lòng, giúp anh chấp nhận và đối mặt với hiện thực, giúp anh trải lòng đón nhận cuộc sống. Ban đầu, có lẽ anh giữ cô ở bên như phản xạ của một người sắp chết đuối níu lấy bất cứ thứ gì gần đó. Nhưng dần dần, cô đã hoà vào cuộc sống của anh, đi vào trái tim của anh. Anh phì cười khi đọc những tờ giấy note cô viết rồi vô thức bỏ chúng vào ngăn kéo. Anh lo lắng dỏng tai về phía căn phòng bên cạnh mỗi lần cô vào bếp nấu nướng. Anh hốt hoảng khi biết cô sắp hết kỳ trao đổi sinh viên và có thể rời khỏi thành phố A. Anh

không dám xác định tình cảm trong lòng mình, càng không dám xác định tình cảm trong lòng cô. Cô bình thần quá, khi anh có người tỏ tình, khi anh gặp lại người yêu cũ. Cô có lắm chiêu đủ trò để đuổi mấy cái đuôi đeo bám anh, nhưng chẳng mấy may chút tức giận nào.

Khi anh nhìn người con gái ngày trước, anh phát hiện thì ra mình đã buông bỏ thật rồi. Không xao động, không hồi hộp, không còn cảm giác giận dữ hay đau khổ nữa. Chỉ là bình lặng, chào hỏi, trò chuyện như người quen cũ, cùng ngồi ăn một bữa cơm. Anh càng nhận ra, thứ anh cần không phải những món ăn đậm đà hương vị hấp dẫn thực khách nơi những nhà hàng xa xỉ, anh chỉ cần bát canh gà nồng vị thuốc đắng hay chén cháo trắng nóng hổi mà cô phải nấu mấy lần mới xong.

Anh đứng ở cửa bếp rất lâu, nhìn cô ngẩn người trước nồi canh cũng rất lâu. Đôi mắt cô đờm buồn quá đỗi, nước mắt lã lã tí tách cũng chẳng thêm lau. Hoá ra, cô làm như không để tâm vậy mà lại đứng đây lặng lẽ khóc một mình. Nồi canh sôi rồi, để thêm lát nữa sẽ trào mất.

“Mỹ Huyền.”

“Gia Dương, anh... anh về rồi?”

Anh nhìn cô gái vừa luống cuống ngoảnh đi vừa hấp tấp quệt nước mắt trên mặt, thở dài bước đến tắt bếp hộ cô. Nồi canh vừa sôi, hương thơm thoang thoang mà ấm áp, là canh Dương quy.

“Em đã nấu canh Dương quy, tất nhiên anh phải quay về rồi.”

Cô quên mất việc lau nước mắt, lập tức quay lại nhìn anh.

“Dương quy”, có nghĩa là quay về.

Ngày tháng 5, một chàng trai ôm một cô gái òa khóc nức nở không che giấu nữa vào lòng.

Hiếu Thiên